

POKOLI ŪGY

N.A. CABELUDO

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: dr. Pétery Kristóf
Műszaki szerkesztés, tipográfia: dr. Pétery Kristóf
Borítóterv: Nehéz Lőrinc

ISBN: 978-963-607-516-3

© Nagy Attila (N. A. Cabeludo), 2009
© Mercator Stúdió, 2009

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
T/F: 06-26-301-549
06-30-30-59-489

N. A. Cabeludo

Pokoli ügy

Langymeleg júliusi délután volt. A bucketville-i kiskocsmába tértek be a gazdák, mint mindig, míg a cowboyok tisztes fizetésükért szemmel tartották a csordákat a legelőkön. A poros falu közepén csendesen pöffeszkedő kis épület nappal egyfajta természetellenes csendbe burkolózott.

Az asszonyok nem engedték gyermekeiket az ivó közelébe, nehogy valamiféle verekedés vagy pisztolypárbaj szemtanúivá, rosszabb esetben áldozataivá váljanak. A lengőajtón kívülről az épület némának tűnt, zordnak, mint Kirk Flamming, a helyi koporsós és bognár kezének szögletesebb munkái.

Az egyetlen, füstszagú helységben három kerek asztal állt a pult közelében. A sarokban egy vén, hamis pianínó várta, hogy este tízkor leüljön mellé az öreg Fogatlan Josh. A pult mögött Ned, a tulaj elgondolkozva törölgette korsóit, minden szabad percében, hogy egyetlen csevegést se szalasszon el, minden elsuttogott pletyka eltaláljon szétálló füleihez.

Az egyik asztalnál részegen Bolond Mike bóbiskolt, egy majdnem üres korsó mellett, amit még hajnalban vett. Mike idős ember volt, a fiai derék marhapásztorokként tartották el az öreget és lánytestvérüket. A hajadon Stacyről nem volt titok, hogy Jack Outdraw – a városka sheriffje – karjaiban töltötte éjszakái nagy részét. Mike nem egyszer nevezte ezért a lányát szukának, rongynak, amiért ezúttal is méretes, lila monoklik díszelegtek szemei körül, világba éktelenkedve Outdraw sheriff reggeli haragját.

A Mike és a gazdák közötti asztal üres volt. A négy gazdag ember között nem volt kétséges, hogy a távolabbi asztalnál foglaljanak helyet délutáni whiskeyzésükhöz. Nyugodt hangon beszélgettek, egymás dohányját kóstolgatták elegáns pipáikból.

Az árnyékok lassan elnyúltak a deszkapadlón. A gazdák közül a legidősebb, egy nagy kalapos, szakállas öregúr, Adam Warwick állt fel először az asztaltól.

– Uraim, lassan karámba térnek a jószágok, nekem is indulnom kell a számlálásra. Köszöntem a diskurzust, holnap találkozunk! – Azzal megemelte kalapját és elindult. Warwick

uraság példaképe volt a helyi jómódúaknak, választékos beszédével, eleganciájával tiszteletet parancsolt maga körül.

– Isten áldja, uram! – kiáltott utána a pult mögül Ned. Csak a lengőajtó nyikorgása válaszolt neki. Bolond Mike lassan kinyitotta a szemeit és a sörére bámult. Mélyet sóhajtott, egy kortyra lehúzta a felmelegedett nedűt, majd kitántorgott a kocsmából.

– Nos, azt hiszem nekünk is indulni kellene. – jegyezte meg a nyilvánvalót a legfiatalabb gazda, Hansen. Vele együtt állt fel az asztaltól a köpcös apósa, Greg Sanders, ezüst zsebóráját forgatva ujjai közt.

– Menjenek csak, uraim! Én még maradok, ma este a fiam intézi a teendőket. – intett feléjük Bruce Thurman, épphogy megérintve kalapjának karimáját. – Fér még belém egy pohárka, azt hiszem!

A hórihorgas ember görbe orra alatt mosoly villant sárgán. Hansen bátortalanul visszamosolygott, Sanders csak komoran biccentett és távoztak. Ned utánuk is hangosan köszönt.

– Még egy pohárral, Ned!

– Igen, uram! Hozom már!

Thurman gazda, bár világos kalapot viselt, fekete inget, kesztyűt, nadrágot és csizmát hordott. Ettől, ha lehetet, még vékonyabbnak tűnt. Nem igazán szeretett hamar hazatérni, utálta a hőséget, de mindig elhagyta az ivót, mielőtt a marhapásztorok megérkeztek. Nem mutatott hajlandóságot szóba állni a munkán kívül alkalmazottaival.

Míg Ned feltöltötte a gazda poharát, Bruce levette kalapját és ingének ujjával letörölte az izzadtságot homlokáról. Ezután visszatette a fejfédőt, megigazította és egy ezüstpénzt penderített a csapos elé.

– Ha az asszony kérdezné, meg kellett beszélni a munka dolgát Warwick-kel.

– Világos.

Bruce rávigyorgott a csaposra, majd belekortyolt az italába. Az erős whiskey mindig frissítően hatott rá. A whiskey volt a legnagyobb szenvedélye. Jobban szerette az ital élvezetét a

kesztyűk gyűjtésénél is, pedig azt beszéltek, hogy annyi pár kesztyűje volt, hogy az év minden napján másikat húzhatott volna.

A kocsmajtó nyikorgása zökkentette ki az íz élvezetéből. Egy csapzott, szakállas férfi lépett be az ivóba, meggörnyedve hatalmas hátzísákja alatt. Fedetlen fejére rátapadt zsíros, hosszú haja. Koszos okuláróját megigazítva nézett körbe, majd szakállába túrva a pulthoz lépett.

– Mit parancsol? – Ned alaposan végigmérte az idegent. Az ismeretlen ruhája olyan koszos volt, mintha egész életében abban vándorolt volna, vagy mintha éppen három műszakot húzott volna le egy szénbányában, mielőtt a városba tért volna. Ned legjobb tudása szerint a közelben semmiféle bánya nem volt, ezért elkönyvelte magában, hogy a jövevény valószínűleg nagyon messziről érkezett, méghozzá gyalog.

– Vízet. – mondta határozottan, majd kisvártatva hozzátette – Meg whiskey t. Hagyja a vizet, jó lesz egy korsó sör meg egy whiskey !

– Azonnal viszem.

Az idegen a középső asztalhoz lépett, szakálla mögül enyhe mosolyt eresztett meg üdvözlő motyogása mellé Bruce-nak, majd levette hátzísákját. A csomag hatalmasat dübönt a padlón, a férfi leült a székére, szemközt a bejáratnál.

Bruce komoran mérte végig. Az idegen furcsa fizimiskája és az, hogy szemben ült az ajtóval, már sejtetni vélte a gazdával, hogy hamarosan az érkező marhapásztorok verekedő kedvének áldozatává fog válni a jövevény jó pár foga. Bruce mindenesetre nyugodtan figyelte tovább az idegent, aki húzóra megitta az elé letett italokat, majd kért még egy kört és megismételte ezt. A harmadik környi ital is elé került. Az idegen elégedett arccal kezdett el kotorni zsebeiben, majd egy apró könyvet húzott elő. A könyvecske alig lehetett nagyobb egy gyufásdoboznál. A csapzott férfi komoly ábrázattal olvasta, okuláróját levéve, nagytóként használva.

– Mit olvas? – kérdezte Bruce, aki szeretett ugyan olvasni, de nagyon ritkán jutott könyvekhez Bucketville-ben. Az ide-

gen nem felelt, csak elgondolkodva hümmögött. A gazda úgy vélte, bizonyára túlon túl elmélyedt az izgalmas irományban ahhoz, hogy észrevegye a kérdést. Bruce az asztalra csapott. Az idegen rá pillantott, ügyetlenül forgatva, visszatéve a szemüveget. Fogai kilátszottak, egyfajta fintorral mérte végig a gazdát, majd arca egyik izmának megfeszítésével félmosolyt varázsolt a fintorgásából.

– Mit parancsol?

– Azt kérdeztem, mit olvas?

– Nem az ön olvasmánya ez, uram!

– A címét mondd, és én majd eldöntöm!

– Nincsen ennek címe... – Az idegen látványosan elfordult a sértettségtől vörösödő Bruce-tól és ismét nagyítóként kezdte használni a lencséket. A kocsmába négy fiatal marhapásztor lépett be. Végigmérték a jelenlévőket és a pulthoz mentek.

– Miféle jómadarakat engedsz te be ide, Ned?

– A szokásos lesz, uraim?

– Jah, a szokásos.

A srácok leültek az üres asztalhoz és hangosan beszélgetni kezdtek. Az öreg Josh érkezett következőként és elkezdett játszani a pianínón. Idővel egyre többen tértek be az ivóba. A fiatalabbak nevetve parodizálták ki a különös idegent, az idősebbek komor pillantásokat vetettek rá.

Fél óra telhetett el, mire végül az egyik cowboy az idegenhez lépett és nevetve kirántotta alóla a széket. A könyvecske és az okuláré a földre estek. Egy csizma talpa alatt az üveg tárgy szilánkokra tört, egy másik csizma pedig a jövevény oldalába taposott.

A hangzavarban Ned kiabálása tűnt a leghangosabbnak:

– Odakint! Odakint!

Az idegent ketten ragadták meg és penderítették ki az utcára. A marhapásztorok mind kitolultak az ajtón. Bruce komótosan állt fel, lehajolt a kis könyvért, zsebre vágta, majd maga is kiment. Mikor kiért, az idegen már a földön hevert, véres arcszörzetébe por ragadt. A fiatalok nevetve rugdosták. Áldozatuk valamilyen idegen nyelven sziszegett feléjük.

Bruce csak egy pillantást vetett rájuk, majd haza indult. Semmi kedve nem volt megvárni, míg a sheriff megérkezik.

Bruce Thurman gazda távozása után pár perccel ért az ivóhoz Outdraw sheriff és véget vetett a rendbontásnak. Sokan zárkában töltötték azt az éjszakát.

A kopogás egyre hangosabb lett. Jack felhúzta csizmáit és fejébe nyomta kalapját. Az ajtóhoz sietett, morgolódva. Úgy gondolta, Stacy akar valamiért visszamenni hozzá és nem szeretné, hogy a pletykás vénasszonyok meglássák, ahogy az ajtóban ácsorog.

A sheriff ajtót nyitott. Szeretője helyett viszont nem más, mint Bruce Thurman gazda állt az ajtóban, türelmetlenül toporzékolva. A felkelő nap vöröses sugarai csillogtak izgatott tekintetében. Arca fáradt volt, mintha egy szemhunyásnyit sem aludt volna.

– Jack, bezártad a tegnapi verekedőket?

– Persze hogy bezártam őket. Ne aggódj, mire melózniuk kell, kinyitom a kaszlit.

– Nem a legények érdekelnek. Az idegennel mi van?

– Külön zártam. Elég csúnyán fest, de talán túléli.

– Beszédem van vele. – Bruce idegesen toporzékol az ajtóban.

– Hát rendben.

Jack becsukta az ajtót Bruce előtt. Magához vette fegyver-övét, a kulcscsomóját, majd ismét kilépett a hűvös utcára. Egy perc alatt átsétáltak a zárkákhoz.

– A túlvégiben van, akit keres. Én meg addig kiengedem a csirkefogóit.

– Köszönöm. – Bruce végigsietett a folyosón. Közben Jack kinyitotta a másik zárkát. A sheriff tapsolva lépett be a pricsceken heverő marhapásztorok közé, akik nem keltek fel érkezésére, még csak kalapjukat sem emelték fel az arcukról.

– Ébresztő, zshiványok! – Jack lesodorta az egyik bajkeverő kalapját. Kiabálni akart a munkással, de elakadt a szava. A torkára hangok helyett hányadék tolt.

A halott marhapásztor arca sápadt volt. Szemei hiányoztak, helyükön kavargó sötétség bámult a világra. A sheriff először nem tudta mit lát. Csak amikor az első tekergőző százlábú kibújt a szemüregből, hogy átosonjon a halott orrlyukába, akkor ébredt rá, hogy a fiút belülről felzabálta egy seregnyi ilyen undorító lény.

– Istenem... – Jack megtántorodott, még egy adag hányadékot öklendezett a földre, majd lesodorta egy másik cowboy kalapját is. Annak a fiúnak is férgék tolongtak a szájában, szemei helyén, arcán. A Sheriff öklendezve hátrált ki, bevágta maga mögött a rácsot és görcsösen leroskadt a folyosó padlójára. Egy perc is eltelhetett, mire összeszedte magát. Sápadtan indult Bruce felé, aki csak állt a folyosón és bámulta a másik cellát.

– Az is meghalt? – kérdezte bizonytalanul, de a gazda nem válaszolt. Jack benézett a rácsokon át a helységbe, melynek összetéveszthetetlenül erős vérszaga volt.

A falakon mindenféle véres kéznyomok, vérrel rajzolt ábrák voltak, de az idegent nem lehetett látni sehol. Jack lábai földre gyökereztek az iszonyattól. Felpillantott és látta, hogy a két méter magasan lévő famennyezeten is véres tenyérnyomok vannak, mintha valaki úgy csúszott mászott volna rajta, akár a padló kövein.

– Ez eltűnt. Na figyelj, Bruce! A hivatalos változat, hogy az idegen megölte a munkásokat aztán elszökött. Kiadunk egy körözést és senkinek sem beszélünk arról, ami itt történt.

– Egész jó, csak egy dolgot hagytál ki a sztoriból.

– Mit?

– Hogy az idegen veled is végzett. – Thurman gazda kezében eldőrdült az apró revolver. Jack a mellkasából bugyogó vérre bámult egy pillanattal, aztán összeesett.

Másnap délután a gazdák ismét a kocsmában ütötték el az időt, de Bruce Thurman nem volt közöttük. Sanders és Han-

sen elgondolkodva bámultak a poharukba. A csapos igyekezett minél gyászosabb képet vágni.

– Azt mondom uraim, ez a világ teljesen megőrült! – morgott pipája szárát rágcsálva Warwick gazda.

– Meg bizony. – bólogatott mélán Hansen. – Beszél már valaki Thurmannal?

– Átmentem hozzá. – bólogatott Warwick. – Elég rossz bőrben van. Azt mondja, tegnap reggel hat körül éghettek le a zárkák. Miféle pokolfajzat volt ez az idegen? Jack megmentette az irháját, erre agyonlőtte és rágyújtotta a kaszlit meg a marhapásztorokra. Az ilyen féreg nem érdemel könyörületet, el kell taposni. Már tegnap értesítettem is galambbal a verdadiakat, hogy küldjenek valakit.

– Miért nincs itt Thurman? – kérdezte Sanders.

– Az új sheriffet fogadja majd a kúriáján, beszámol neki a történekről. – Warwick gazda felállt az asztaltól. – indulnunk kéne, uraim!

– Máris távoznak? – kérdezte Ned.

– Pár munkásunk odaveszett a tűzben, újakat kell bérelni.

– Értem. Remélem, holnap is betérnek egy-két italra!

James Smith mindig is gyakorlatias ember volt. Szerette átlátni a dolgokat, és remek tehetsége is volt ehhez. Azt beszéltek a munkatársai, ha nem szegül el a törvény emberének már fiatalon, remek fejdáosz válhatott volna belőle. Smith sheriff viszont utálta a fejdáoszokat. Ellenszenve egyfajta irigységben gyökerezett, melyet sem önmaga, sem mások elől nem titkolt. A fejdáoszok és bérgyilkosok módszerei brutálisabbak, egyszerűbbek és hatékonyabbak voltak Smith sheriff aprólékos nyomozásánál. Persze a sheriff munkája mindig összetettebb volt, hiszen az elkövető kilétének megállapítása egy éppen olyan nehéz fázisa volt a törvényhozásnak, mint az elkövető elfogása.

Azért küldték Smith sheriffet az ügy kivizsgálására, miután megérkezett a postagalamb Bucketvilleből, mert felettesei jól

tudták, az ő aprólékos munkája mindig fény derít az efféle zavaros esetek minden részletére. Egynapnyi út volt lóháton Bucketville La Verdad városától. James Smith sietősre fogta az iramot, hogy minél hamarabb kikérdezhesse a szemtanúkat. Fekete kancájának, Luának már habzott a szája a vágótól, mire elérték a település első házait. Bár a ló jó erőben volt és többször is megálltak pihenni út közben, mégis olyannyira kimerült, mire megérkeztek, hogy James megsajnálta.

Kantárszáron vezette be a kovácshoz a lovat. Egy inas lépett elébük, átvette a gyeplőt és végigmérte Jamest. A sheriff középmagas volt, erős testalkatú. Fehér csizmáján nem volt sarkantyú. Barna posztónadrágját bőrvön tartotta, e fölött lógott hanyagul felkötve pisztolytáskája a töltényövön. A szürke ing mellén a sötét izzadtságfolt mellett ott díszelgett a fényes csillag. Világos kalapját hátra engedte, zsinórja tartotta a férfi borostás nyakán. Őszülő fekete haja és szürke szemei öregebbnek mutatták valós koránál.

– Itasd, abrakold!

– Igenis, uram! – az inas elvezette a lovat az udvar hátuljába, ahonnan kíváncsi tekintettel egy köpcös alak közeledett James felé. A kovács, megpillantva a csillagot, elmosolyodott.

– Üdvözlöm, sheriff! Már várják magát!

– Egy Warwick nevű ember értesített minket. Hol találom?

– Warwick az ivóban lesz, de maga szerintem Thurman gazdát keresi, ő látta, mi történt itten!

– Valóban? És ő merre van?

– Az északra menő úton megjárja fél óra alatt a házát!

– Köszönöm. Ha kész a lovam, indulok is.

– Hamarosan, uram!

Smith sheriff pár lépéssel kifordult az utcára, a főtér fele nézett. A kisebb nagyobb házak között szabálytalanul vezető utca egyenesen az apró templomig vezetett. A sheriff jól tudta, hogy arrafele találja meg a két legfontosabb információforrást, a papot és a kocsmárost. Úgy döntött, alkonyat előtt még kihallgatja Thurmant és talán bemutatkozik Warwicknek is, aztán megkeresi új irodáját és ott tölti az éjszakát, hátha talál

valami fontosat az előző sheriff jegyzetei közt. Csak remélni tudta, hogy elődje szorgalmasan feljegyezte Bucketville ügyeit.

Pár perc múlva a kovácsinas elővezette a lovat. Lua már kevésbé tűnt megviseltnek. James aprót nyomott az inas markába, majd felpattant lova hátára és elindult a Thurman birtok felé.

A várostól északra szekérút vezetett. Ritkán járhattak rajta, mert a gaz az egyik keréknyomot félig meddig be is nőtte. James úgy tippelte, havonta egyszer-kétszer fordulhatott meg erre kocsi vagy szekér. A másik keréknyomon viszont látszott, hogy naponta végigjárják gyalog vagy lőháton. Keletre ritkás erdőcske terült el, nyugatra a száraz fű ritkásnak tűnt. Látszott, hogy a távolban a kőszivtag sárgászörösen emelkedik, várván, hogy aszály idején előre nyomuljon egészen a fáig, melyek valamiféle patak, vagy tavacska okán maradhattak életben errefelé. Az út – ügető tempóban – nem tartott tovább negyed óránál.

James először a kúria széles nyeregtetőjét látta meg, majd utána az udvarhoz tartozó lapos tetős istállókat, raktárakat, végül karámokat és a kutat. A ház előtt szállt le lováról és a gyeplőt kikötötte a veranda szegélykerítéséhez. A tölgyajtón a fém kopogtató egy bikafejet formázott, melynek orrkarikáját James háromszor az alá helyezett fémlaphoz ütötte.

Elsőként egy bozontos kutya figyelt fel a jövevényre. Végigszaladt a verandán és érdeklődve, félve szaglászta meg a sheriff csizmaszárát. A férfi lehajolt az állathoz és megsimogatta.

– Na mi van veled, cimbora? – a kutya lógó nyelvvel fogadta a simogatást, aztán hirtelen összerezsent. Az bejáratra meredt riadtan, majd behúzott farokkal elrohant. Az ajtó nyikorogva résnyire nyílt.

– Ki az?

– James Smith vagyok, az új sheriff. Thurman urat keresem.

Az ajtó kinyílt. Thurman gazda bentebb intette a sheriffet kesztyűs kezével. Szótlatlanul sétált a nappaliba és leült egy nagy kerek faasztalhoz, mely valószínűleg mahagóni lehetett.

James leült vele szemben, elővette jegyzetfüzetét és körbenézett a helységben. A díszes berendezés jó ízlésről árulkodott, mégis kísérteties csend ült a házon. Mrs. Thurman az egyik sarokban állt fekete ruhában, mint egy bábu, mozdulatlanul és figyelte az asztalnál ülőket.

Thurman megköszöri a torkát és elővette a pipáját. A sheriff figyelmét nem kerülte el, hogy a gazda nem vette le a kesztyűjét, miközben elkezdte megtömni a pipát.

– Nos, gondolom, az idegenről akar kérdezni.

– Voltaképpen minden érdekel, ami aznap és másnap történt. – Thurman hideg tekintettel meredt Jamesre, aki csak néha pillantott fel jegyzetelés közben.

– Azt hiszem, magam sem tudom pontosan, mi történt. Délután érkezett az idegen az ivóba, utána meg a fiúk és...

– Mondta a nevét?

– Az idegen? Nem mondta a nevét. Nagyon szomjas lehetett, mert úgy vedelt, mint a gödény. A fiúk is felöntöttek a garatra, gondolom. Amikor kitört a verekedés én hazajöttem. Outdraw letartóztatta a munkásaimat, meg pár másik fiút, nomeg azt az idegent.

– Találkozott aznap Jack Outdraw sheriffel?

– Nem találkoztunk. Csak másnap láttam, hogy ég a fogda. Nem tudtam, hogy a sheriff is bent volt, csak miután megtalálták a csillagot.

– Hallott embereket kiabálni a fogdában?

– Csak a tűz pattogását hallottam, bizonyára megfojtotta őket a füst addigra már.

– Úgy gondolja, az idegen gyújtotta a tüzet?

– A fiúk be voltak zárva, az idegen holttestét nem találtuk, csak a sheriffét, és egy golyó volt a gerincében. Az idegen lőtte le, amikor el akarta engedni, ez bizonyos. És bosszúból gyújtotta a tüzet. De ezt már Warwicknek is elmondtam. Nem írta meg a postával?

– El tudja mondani, hogy nézett ki az idegen? – miközben a gazda elmondta mire emlékszik az idegen arcából, James elgondolkozva meredt Thurmanre. A nyurga férfi hihetetlenül

sápadtnak tűnt nyár derekán. James úgy gondolta ez valami-féle szívbetegség jele lehet, hisz ha valaki nem is jár ki a lege-lőkre, akkor is szed magára valami színt az ilyen forró nyári napokon. Az asszony sápadtságát és néma zárkózottságát annak könyvelte el, hogy a gazda valószínűleg tiltja a külvi-lágtól és gyakran megveri.

– Hol vannak az állatok? – kérdezte a sheriff a személyle-írás meghallgatása után.

– A fiam Warwickhez hajtotta a nyáját. Átbillogozzák őket.

– Egyedül?

– Bércmunkásokat fogadtam mára.

– És miért adja fel a megélhetését?

– Megélek én az árukból halálomig, a fiamnak pedig nem a marhák mellett van a jövője. Tanulni küldöm Európába.

– Ez nagyon derék. Jómagam is jártam hajdan az anyakon-tinensen párszor. Kiváló iskoláik vannak.

– Van még kérdése, sheriff?

– Azt hiszem, nincs. Ha valami még eszembe jut, majd fel-keresem.

Thurman kikísérte a férfit, majd visszament a házba. James eloldozta a lovát, ami nyugtalanul táncolt hátra hirte-len.

– Hó! Nyugalom! – Lua toporzékolt, míg James felpattant a nyergébe. – Jól van öreglány, én is tudom. – A város felé véve az irányt Smith sheriff a hallottakon gondolkodott.

Mikor visszaért a városba, a lovát beadta a kovács istálló-jába, majd a fogda helyéhez ment. A sheriff irodától alig pár lépésnyire lehetett a kis épület egykor. Most csak hamu és feketéllő fadarabok voltak a helyén. Látszott, hogy a lakosok már végiggereblyézték, hogy megtalálják a holttesteket. James mélyet sóhajtott és a kocsmá felé indult. A napkorong már vörösen hanyatlott nyugat fele.

Amikor az új sheriff belépett, Ned széles mosollyal üdvözöl-te. Jó benyomást próbált tenni, de a búskomor hangulatú szórakozóhelyen a mosolya még hozzá képest is őszintétlen-

nek tűnt. James elsétált a cowboyok között, egyenesen a pulthoz.

– James Smith. Az új sheriff. – mutatkozott be tömören.

– Ned vagyok, uram. Amiatt a csúnya rendbontás miatt jött, ugye? Jó hamar ideért.

– A rossz hír gyorsan terjed. Mit tud az esetről?

– Itt kezdődött az egész. Az az idegen itt futott bele pár ökölbe.

– Adjon egy sört, aztán meséljen el szépen mindent sorjában!

– Parancsoljon! – barnás színű sör került James elé. A sheriff nem kortyolt bele, maga elé húzta és méricskélte. – Szóval ez a fickó a minap bejött. Akkor már csak Thurman gazda volt itt és én, asszem. Kért egy csomó italt, dög szomjas volt, biztos gyalog jött a marha.

– Mi volt rajta?

– Egy rakás szakadt gönc, hátizsák, pápaszem. Bár azt gyakran levette, azzal nézegette a kis könyvecskéjét.

– Könyvet?

– Olvasott végig. Aztán jöttek a fiúk, egyik a másik után. Az meg csak bújta a lapokat, rájuk se hederített.

– Ki látta még az idegent?

– Hát azok mind megégtek, Isten nyugosztalja őket! Komisz fiúk voltak, verekedősek, de nem érdemeltek ők halált, uram!

– Ebben biztos vagyok. Hogy tört ki a verekedés?

– Nem láttam. Először nem hallottam a zenétől, hogy van valami. Mire idenéztem, már cibálták azt a gazfickót.

– Akkor is szólt a zongora, mint most?

– Hogy így mondja, igen. Akkor Fogatlan Josh is itt volt. Nem tudom ő látta-e a hangszer mellől az egészet, de majd elmondja. – Ned a zongoránál ülő férfi felé pillantott.

– Mi történt ezután?

– Kizavartam őket, kint verekedjenek. A többit már nem láttam.

– Thurman verekedett?

– Nem olyan ember ő. Nem piszkolná be a kesztyűjét! El is ment haza szerintem egyből.

– Az idegen holmija itt maradt?

– Outdraw Sheriff letette a zárkájához a megőrzőbe.

– Szóval elégett.

– El. – James elgondolkodva nézett a sörére, majd sarkon fordult és elindult.

– Holnap visszajövök.

– Minden jót, uram!

Bár Smith sheriff hivatalosan megkapta szállásnak elődje otthonát, éjszakára mégis inkább az irodába ment, mely mellett egykor a zárka állt. Az ajtót nyitva találta. Az apró irodában csak egy asztal, egy szék és két szekrény volt. James meggyújtotta az asztalon álló olajlámpást és elővette Outdraw jelentéseit az egyik szekrényből. Leült és figyelmesen olvasni kezdte a tetemes mennyiségű anyagot.

Fogalma sem volt, mennyi idő telt el. Úgy érezte, lassan hajnalodik, mikor kopogtak az ajtón. Hiába meresztgette a szemét a kinti sötétségbe, a koszos üvegen csak a saját arc-képét látta. Az ajtó nyikorogva tárult résnyire. James azt várta, hogy valaki bekukucskál, de senki sem jelent meg. Felállt hát és egy lépést tett az ajtó felé.

Ekkor látott meg valamit a lámpa fényében. Egy szem csillogására emlékeztetett, de nagyobb volt, és oly alacsonyan tekintett át résen, mintha egy kutya bámulna fel a sheriffre. James kinyitotta az ajtót és lepillantott. Hirtelen megszedült, gyomra összeszorult. Lua levágott feje hevert az ajtóban. A kanca üveges tekintete üresen csillogott az olajlámpa fényében.

– Az élet ilyen rövid, sheriff. – Egy karmos, göcsörtös kéz nyúlt ki a sötétségből és kikapta a ló szemét. James hátrahőkölt, kitérte az ajtót és a fegyveréért nyúlt. Egy alacsony, démonyszerű lény lépett görnyedten a fénybe, a mutatóujjának körmére húzott szemgolyót úgy tartotta maga elé, mintha azal figyelne a férfit. Szemeiben túlvilági fény villogott.

– Mi a fene vagy te? – James a lényre fogta fegyverét, az ördögfajzat elővillantva tűhegyes fogait, mosolyogva válaszolt. Rekedtes hangja távolinak tűnt.

– Én fogok a beleid közt turkálni, James! El kell innen menned, ha kedves az életed.

– Ne gyere közelebb!

A lény villámgyorsan Jamesre vetette magát, marcangolni kezdte követhetetlen mozdulatokkal. A férfi többször is elsütötte fegyverét, de hanyatt döntötte a démon ostroma. Még estében látta, ahogy kitépett szervei szétröpködnek a szobában. Aztán földet ért.

A szék nagyot csattant, a sheriff zihálva ébredt fel. A lidércnyomás még jeges rettegést fűrt a szívébe. Egy perc is eltelt, mire rájött, hogy csak álom volt az egész.

Mrs. Thurman lábujjhegyen osont ki a fürdőszobába. A dézsa mellett, egy sámlira lehajtogatva találta meg férje ruháit. Apró kezeivel gyorsan átkutatta a zsebeket. A sötétben alig látott, de gyorsan kitapogatta a mellény egyik zsebében az apró könyvecskét. Magához vette és a konyhába sietett.

Gyertyát gyújtott és kíváncsian kinyitotta a könyvet találomra, valahol a közepén. Nehezen tudta olvasni az apró betűvel írt szavakat a gyenge fénynél.

És az asszonyi kíváncsiságtól hajtva megpillantod szavaimat. Jól tudod, hogy nem kéne, de felém tekintesz, ahogy az almát izlelte ósanyád, remegő kezekkel. Most már abban is biztos vagy, hogy ez a könyv az Én művem, de félelmed hitetlenség mögé rejt. Valóban Én írok neked a mélyből. Hamarosan az oldalamon ülsz majd a Pokolban. Hamarosan nem kell már félned semmitől. Nem csak a kezed remeg, a gyertya fénye is. Nézz a gyertyára asszony!

A nő riadtan pillantott oldalra és a láng fényében, a gyertya túloldalán meglátta férjura kifejezéstelen arcát. Ijedten ejtette el a könyvet.

– Miért olvasol a könyvből, Eve?

– Én csak...

– Írt neked, ugye? Nekem is írt. Miért olvastál a könyvből?

– Thurman gazda nyugodt szavai üvöltéssé erősödtek. A háltékán kidagadtak az erek, ráncos arcának vonásai ördögivé torzultak a gyertya lobogó fényében. Eve Thurman riadtan hátrált.

A kovács inasa pirkadatkor kiment az istállókhöz, abrakot, vizet adni a lovaknak. Meglepetésére Smith sheriff már ott ácsorgott a lova, Lua állása mellett, hátát megtámasztva, a napfelkeltét bámulva.

– Jó reggelt, sheriff! Indul valahova?

– Nem, csak megnéztem a lovamat.

– Jó kezekben van, ne aggódjon!

– Rendben. Melyik házban lakott a sheriff és melyikben lakik Fogatlan Josh?

– Josh arrafele lakik az út végén az utolsó előtti házban. A sheriff meg a fogdától... a volt fogdától lefelé kettővel.

– Köszönöm.

James biccentett és elindult az öreg Joshua házának irányába. Elgondolkodva poroszkált. Kimerült volt és ideges. Bár a nyomozás úgy tűnt, lassan a végére ér, a sheriff ösztönei azt súgták, hogy a dolgok bonyolultabbak, veszélyesebbek a városban, mint ahogy az jelenleg tűnik neki.

A rémálom nem ment ki a fejéből. Az a szörnyű érzés kerítette hatalmába, hogy valóban távozni akar a városból, vissza az otthonába. De tudta, hogy nem mehet el Bucketville-ből, amíg minden kétséget kizáróan fényt nem derít a gyilkos kilétére. Az utána következő hajtóvadászatban viszont már nem volt kedve részt venni. Öregnek és fáradtnak érezte magát.

– Hogy az ördög se kergeti el! Hát bolond ez!

A sheriff oldalra pillantott, az út szélén heverő alakra, aki egy üveggel a kezében kiabált utána.

– Mit akar tőlem?

– Nem akarok én senkitől semmit! Úgyis mindenki meghal.

– Az öreg nagyot húzott az üvegből és megpróbált feltápáskodni. – Mind megdöglünk, ahogy az a csirkefogó Outdraw!

James látta az öregember arcán, hogy annak elméje az örület kódében bolyong. Mélyet sóhajtott és hátrahagyta az óbégató alakot.

Az idős zongorista házához érve levette kalapját. A verandán egy asszony ült, pipázgatott. Végigmérte a sheriffet, de nem szólt hozzá.

– Üdvözlöm asszonyom! Josht keresem.

A nő nem válaszolt, intett Jamesnek, hogy menjen közelebb. Ismét végigmérte a férfit, majd halkán felelt neki.

– Az uram beteg. Most nem tudnak beszélni.

– Csak egy pár szó lenne.

– Nem lesz az jól.

Kitárult az ajtó és egy alacsony kopasz férfi lépett ki rajta, kezében orvosi táskával. Fogatlan Josh nevéhez lépett komor ábrázattal.

– Sajnálom asszonyom. Mindent megtettem. Hazafele szölok Flamming úrnak. Őszinte részvétem.

Az asszony némán ült tovább. Szájába vette a pipáját és úgy bámult maga elé, mint aki nem is hallotta a doktor szavait. A doktor lehajtott fejjel elindult az úton. James egy pillanatig állt a ház előtt, bizonytalanul elköszönt az özvegytől és a kopasz férfi után sietett.

– Doktor úr!

– Sheriff?

– James Smith vagyok, Outdraw halálának körülményeit vizsgálom.

– Dr. Oswald. Nem tudok mit mondani. Elégett. Egy kis kaliberű lövedéket találtam az egyik csigolyában. Szemből lőtték le, egyenesen mellbe.

– És Fogatlan Josh?

– Mindig is sokat betegeskedett. Gondoltam, hogy előbb utóbb elviszi valami kór.

– Szóval természetes halál.

– Mire gyanakszik?

– Már szinte mindenki halott azok közül, akik találkoztak az idegennel.

– Josh halála teljesen természetes volt. A tüdeje vitte el. Sokat szenvedett, de előfordul az ilyesmi.

– És Bruce Thurman egészsége hogy szolgál?

– Azt az embert az ital fogja megölni. Minden nap az a sok whiskey a kocsmában! Nem tesz ez jót senkinek. Thurman gazda imádja az szeszt.

Nem sokkal előttük az örült öregember dülöngélt az ivó felé.

– Ki az az ember?

– Bolond Mike. Nem kell vele törődni. Nem árt senkinek, csak kicsit bűdös és hangos. De a lánya csinos egy teremtés!

– Szóval bolond.

– Néhányan azt beszélnek, csak azért viselkedik bolondként, hogy ne kelljen szembenéznie a neje halálával, meg az egész étellel. Szerintem a pia meg a bánat elvette az eszt.

– Magának mi a véleménye erről az egész gyilkosság dologról?

– Szörnyű eset. De ha engem vertek volna meg, lehet én is rájuk gyűjtöm a zárkát. Ezek a marhapásztorok semmirekellő egy népség. Outdraw sheriffért viszont nagy kár. Rendes ember volt a maga módján.

– Bizonyára.

Előttük Bolond Mike befordult az ivóba. James elköszönt a doktortól és az irodába ment. Leült az asztalhoz, kalapját letette maga elé és ismét elgondolkodott. Semmilyen részletre nem derített még fényt és biztos volt benne, hogy a gyilkos már rég messze jár. Átnézte újra és újra a jegyzeteit és újabbakat készített. Egészen estig nézegette a papírokat. Szerette volna, ha összeáll a kép, de sok apró részlet nem hagyta nyugodni.

Végtelen fáradtság lett rajta úrrá, ezért átsétált a néhai sheriff házába és lefeküdt annak ágyába.

Ned, miután bezárta a kocsmát, kiment hátra és megmosta vékonyka felsőtestét az udvarra kitett dézsában. Igen fáradt volt már, de volt még pár órája aludni reggelig. Az ivóval egybe épített apró házába ment. Nem gyújtott lámpást, tapogatózva kereste meg az ágyát.

Lerúgta csizmáit, majd letérdelt az ágy mellé imádkozni. Motyogása betöltötte a kis szobát, nem kellett halknak lennie, egyedül élt. Elégedetten bújt be a paplan alá. Lábai lelógtak ugyan az ágyról, de már megszokta.

Fantáziálni kezdett. Ned a fél életét a pult mögött töltötte, sosem utazott semerre, sosem volt családja. Száraz egyhangúságába csak az utazók történetei vittek néha valami színt. Ned úgy élt, akár egy szorgos, kicsi, rabszolga hangya, de ilyenkor, az ágyában felszabadult. Távoli világokról, hercegnőkről álmódott. Mesés kalandokat képzelt el, melyekben kiderült róla, hogy ő valójában mindig is egy hős volt, csak a szerénység miatt nem mutatta meg. Nedben ezek a percek tartották a lelket.

A sötétben mosolygó arca mellett, a párnán egy kis kígyó közeledett hozzá halkán. A férfi nagyot sóhajtott, ahogy álmoképei között feltűnt egy tökéletes, tiszta nő, kényeztető kedvességgel. A csodálatos teremtés a hős Nedhez hajolt, csókot lehelni száraz ajkaira. A kis kígyó ekkor harapott a férfi ádámcsutkája. Ned riadtan nyitotta ki a szemét, de a sötétben semmit se látott.

A karjai elnehezültek, az izmai nem engedelmeskedtek neki. Mozdulni akart, de nem tudott. A mérge megdermesztette, majd lassan indult a szíve és tüdeje megbénítására. A kis kígyó érdeklődve mászott fel Ned fájdalmas grimaszba dermedt arcára, majd ráharapott a férfi egyik szemgolyójára. Az üvöltés nem jött. Bár Ned ajkai nyitva voltak, a tüdeje kezdett leállni. A kígyó bemászott a csapos szájába, és a jó meleg üreg-

ben feltekeredve várt némán. Ned véres könnye a párnára folyt. A szíve két perccel a tüdeje után állt le.

– Hát felébredtél végre?

Eve Thurman riadtan pillantott körbe. A fáskamrájukban volt, valamihez hanyatt fekvé hozzákötözve, meztelenül. A kamrában dögszag honolt, és ahogy az asszony körbenézett, láthatta is annak millió forrását. Felkoncolt, megcsonkított állatok heverték mindenfele. Bruce Thurman a nő szétfeszített lábai között állt, vészjóslóan tekintve le rá.

Eve lábai egy-egy karóhoz voltak kötve, kezeit szorosan a testéhez nyomták kötelékei, melyek valami undorító síkos anyagból voltak. A tárgy, amin feküdt, hepehupás volt és kényelmetlen.

– Mit akarsz tőlem? – sikította férje felé.

– Hallgass! – parancsolta komoran Thurman gazda és a nő szájába tömött egy emberi szívet. – Finom? Remélem finom, sokszor mondtad, „Jahj, eszem a kis szívedet!”

A nő öklendezve próbálta kiköpni a húsdarabot, amiről még nem is sejtette, mi lehet. Bruce mosolyogva emelte fel jobb kezét. Egy elég durván varrott mélyvörös kesztyű volt rajta.

– Tetszik? A legfinomabb bőr. Bár ez az alvadt vérszín igen divatjamúlt. – Thurman letérdelt és sátáni vigyorral mélyebbre tömkölte az öklendező asszony szájába a húst, majd megragadta Eve bal mellét és kacagva elkiáltotta magát. – Ejnye, fiam! Hát fogdosod anyádat? – A férfi hirtelen elnémult. Komoran pillantott a könnyező asszonyra. – Ma megdöglesz.

Azzal felállt, leköpte a nőt és egy a falnál álló asztalhoz sétált, melyen szerszámok és egy üveg ital volt. Eve minden erejét összeszedve próbált szabadulni. Thurman gazda közömbösen felemelt egy sarlót, és a nejeire nézett. Visszatette a szerszámot, majd rövid gondolkodás után egy nagyobb harapófógot emelt fel. Baljával – melyen hasonló kesztyű volt, mint a jobbon – megragadta az üveget és a szájához emelte. A kesz-

tyú miatt viszont az üveg kicsúszott szorításából és a földre esett, ahol kettétört.

– Rohadt élet! – morogta, majd kiment a kamrából, hogy hozzon a házból egy újabb üveggel.

Eve kétségbeesetten kapálódzott. Végül sikerült kiszabadítania előbb a jobb, majd a bal kezét. Kiköpte a húsdarabot és felült. Ekkor látta meg, hogy a meztelen testén keresztbe futó kötelékek voltaképpen belek. Még hangosabban bögött, amíg kioldozta a lábait.

Mikor végre felállt, megpillantotta fekhelyét. Egy emberi torzóhoz volt kikötözve, annak saját zsigereinél fogva. Nem merte megnézni a férfi arcát, de valahol a szíve mélyén már tudta, hogy a fia holtteste az, bár az elméje elzárkózott a tény felfogásától.

Kirohant a kamrából és a fák felé vette az irányt. Épp berohant a bokrok közé, mikor hallotta a házuk ajtajának nyirkorgását. Úgy döntött, Adam Warwick birtoka felé menekül, az ugyanis, ha nem az utakon indul, csak egy órányi járőföldre volt. Attól tartott, a férje megtalálja, ha a város felé menekül.

Bruce Thurman komótosan sétált be a faskamrába. Mikor meglátta, hogy az asszony eltűnt, komoran leült a lámpa tövébe a földre, elővette az apró könyvet és olvasni kezdte. Pár perc múlva mosolyogva nézett fel a könyvből. Ősi szavakat kezdett mormolni.

Valamivel távolabb, az erdőben Eve kétségbeesetten rohant arra, amerre az ég alja már halványodni látszott. Nem mert a város fele fordulni, úgy vélte, Bruce arrafelé keresi valahol. Az éjszaka hideg volt, az asszony meztelen, vértől nyirkos teste libabőrös lett. Az ágak egyre gyakrabban hajlottak útjába, a bokrok egyre sűrűbbnek tűntek hófehér lábai körül.

Thurman gazda a kamrában egyre hangosabban ismételte az ősi mantrát, baljában tartva az apró könyvet, jobb kezét ökölbe szorítva. A lámpások lángjai természetellenes táncba kezdtek, majd kihunytak.

Eve elszántan rohant. Szeméből könnyek ömlöttek, ajkai imádságokat rebegtek. Hirtelen egy ág éles vágást ejtett jobb karján. A nő felszisszent, de rohant tovább. A következő vágás a melleit sebezte fel. Aztán vágások tömege érte, mintha pengék záporán rohant volna keresztül. Vérvörös nimfaként tört át a sűrűn, fogait csikorgatva.

Thurman gazda elhallgatott. Becsukta az apró könyvet és nagyot kortyolt az italából. Nem zavarta a kamrában honoló sötétség, az elmúlás szaga. Már nem törődött efféle dolgokkal. A birtokra és környékére kísérteties csend borult. Még az apró állatok, rovarok se neszezték a közelben.

Egy másik birtokon, melyet a felkelő nap sugarai lassan ébresztettek, hangos üvöltés rázta fel a munkásokat.

– Warwick úr! Uram! – egy fiatal munkás rohant a kúria felé üvöltve, karjaiban cipelve valamit. Warwick lepillantott ablakából, majd gyorsan felöltözött. A fiú tovább üvöltözött. A ház népe és a munkások köré gyűltek. A gazda kinyitotta ajtaját és a verandára lépett.

– Mi ez a káosz, fiam?

A fiú nem felelt, csak elé lépett. Valakit tartott a karjaiban, akit egy vörös vászondarabba bugyolált. Warwick félrehajtotta a vásznat, hogy az arcába nézzen a sérültnek. Egy pillanatig némán állt, majd félre állt a fiú útjából.

– A vendégágyra tedd le. – A leggyorsabb lovas hírében álló munkásra mutatott – Eredj orvosért! Hozzon rengeteg köt-szert! A többiek meg eredjenek dolgukra, amíg szépen mondom!

A gazda belépett a házába a fiú után és becsukta maga mögött az ajtót. A térdei megremegtek, a gyomra görcsölni kezdett. Összeszedte magát és a fiú után ment a vendégszobába, ahol már ott hevert az ágyon a test. A fiú sápadtan állt az ágy mellett, szemeiből könnyek folytak.

– Hol találtad?

– A birtok határában hevert az erdő szélén. Épp a dolgomat végezte volna...

– Ez nem érdekes. – Warwick széthajtotta a vásznat, melyről már tudta, hogy a vértől vörös. – Eve!

A nőt az alkatáról, hajának egyik tincseről és az épen maradt szemének színéről ismerte fel. Az asszony testét több ezer apró vágás borította. A bőr a legtöbb helyen levált róla, elvesztette fél szemét, az ajkait és pár ujját is. Félig meg is volt skalpolva.

Warwick minden önuralmát összeszedve hajolt a nő fölé. Legszívesebben sírt és okádott volna.

– Ki tette ezt veled, Eve?

Az asszony először felelni akart, de a torkáról csak bugyborékolás tört fel. Bal kezének középső ujját Warwick vajszínű mellényéhez nyomta és a vérével ráírta, Bruce. Aztán a kéz visszahullott az ágyra.

Az asszony hörögve vette a levegőt. Erőlködve mondani akart valamit Warwick úrnak, de nem jöttek ki hangok a torkán. A gazda hátrébb lépett és egy apró pisztolyt húzott elő. Eve alig láthatóan bólintott és félig lehunyta ép szemét.

Smith sheriff kopogásra ébredt. Gyorsan felöltözött és kinyitotta az ajtót. Egy fiatal lány várt rá. Elegáns, mégis olcsó öltözéket viselt, nem volt rajta smink. Szőke hajának tincseit a hajnali szél pimaszul az arcába fújta.

– Mit parancsol?

– Szeretnék pár szót váltani önnel Jack haláláról, uram.

– Fáradjon be, kisasszony!

– Stacy.

– James Smith.

A lány besétált a házba. James figyelmét nem kerülte el, milyen otthonosan mozog Stacy az elhunyt sheriff otthonában. Leültek a konyhában.

– Szóval ön és Outdraw sheriff...

– Az nem számít, uram. Az számít, amit mondott nekem, mielőtt meghalt.

– Találkoztak az incidens éjszakáján?

– Hajnalban – a lány pironkodva vallotta be – itt töltöttem pár órát.

– Mikor látta őt utoljára?

– Pirkadat előtt egy órával indultam haza. Később nem lehet, sok a rossz nyelv errefele.

– Beszért önnek a történetekről?

– Nem igazán. De kérdeztem, hogy mi lesz az idegennel és azt felelte, örülhet, ha túléli a verést.

– Olyan súlyos állapotban volt?

– Halálán volt.

– Miért nem hívott hozzá a sheriff orvost?

– Azt mondta, nem érdekli, ha meghal. Kóbor kutyának nevezte.

– Ez érdekes.

– Nézze, sheriff, én nem hiszem, hogy az az ember ölte meg Jacket. Annak az embernek szinte minden csontja eltörött.

– Értem, kisasszony. Van még más is, amit tudnom kéne?

A lány némán bámult maga elé. James elgondolkodva fűrkészte a fiatal, fáradt arcot. Nem érezte őszintének Stacy gyászát, ahogy a kapcsolatát se tartotta sokra a néhai sheriffel. Az elmondottak után pedig az új sheriffnek ideje volt átértékelnie magában a Jack Outdrawról kialakított képét.

Egy lovas vágatott végig az utcán. James kíváncsian fordult az ablak felé, de nem látta az illetőt. Mikor visszafordult, meglepetten látta, hogy a lánynak elindult az orra vére. Stacy nem vette észre, csak amikor a sheriff átnyújtott neki egy rongyzebkendőt. Zavartan fordult el, megpróbálta elállítani a vérzést.

James az ablakhoz lépett. A doktort látta sietve közeledni az ivó felől. A köpcös férfi komikusnak tűnt, ahogy sietősen, billegve közeledett. A sheriff már nyitott ajtóval várta.

– Mi járatban, doktor?

– Az ivótól jövök. Ned meghalt. Kigyómarás. Elég csúnyán néz ki, gondoltam érdekli.

– Van lova, Dr. Oswald?

– De az ivó itt van.

– Nem a kocsmába megyünk, doktor. – A sheriff visszafordult a konyhába – Legyen szíves, kisasszony, értesítse a korporsóst, hogy menjen el Nedért!

Azzal Smith sheriff felcsatolta a fegyverövét, felvette a kalapját és kilépett az utcára.

– Elmegyek a lovamért. – mondta a doktor és haza indult. Nem is sejtette, hogy éppen elkerülte Warwick gazda alkalmazottját.

– A kovácsnál találkozunk. – szolt utána James és sietősen elindult ő is.

A kovács fele menet megpróbálta gondolatban újrakonstruálni a teljes esetet. Újabb nézőpontokból vizsgálta meg a vallomásokat. Érezte, hogy ezen a reggelen végre előrelépést érhet el az ügyben, ha elég gyorsan cselekszik.

Saját kezüleg nyergelte fel Luát, majd bőségesen megitta a lovat. Mire a doktor megérkezett barna csődörével már a sheriff is a nyeregben ült. Észak felé indultak.

– Merre tartunk, Sheriff?

– A Thurman birtokra.

– Mi célból?

– Az elmúlt napok tanulsága, doktor, hogy mindenki meghalt, aki találkozott az idegennel. Már csak Bruce Thurman él.

– Úgy gondolja, veszélyben van a kesztyűs?

– Kesztyűs?

– Van egy csomó kesztyűje. Nem fontos.

– Minden fontos. Nem hiszem, hogy veszélyben van. Attól tartok, ő a gyilkos. De akár ő az, akár nem, annyi bizonyos, hogy hamarosan orvosra lesz szüksége.

– Igen?

– Ha nem ő a gyilkos, akkor az idegen őt is megpróbálja majd elintézni. Ha ő a gyilkos, akkor valószínűleg menekülni próbál majd, mikor megérkezek.

– És akkor mi jön?

– Nem azért tanultam meg löni, hogy futkossak.

– Értem.

Az út erősen porzott mögöttük. A kis erdő ebben a reggeli órában még jótékony árnyékot vetett az útra, így az állatok nem melegedtek ki nagyon a sietős tempóban. A doktor végigmérte a sheriffet.

– Miből gondolja végül is, hogy a gazda lehet a gyilkos?

– Túl különösen viselkedett. És a vallomása is hiányos volt. Nem szólt a könyvről.

– Könyv?

– Warwick levele felszínes volt, abból nem sokat tudtam meg. Thurman azt mondta, az idegen vedelt, pedig közben elég feltűnően olvasott is. Ha szegény Ned észrevette ezt, akkor Thurman figyelmét se kerülhette el. Stacy szerint az idegen képtelen lett volna végezni Outdraw sheriffel. Ha összerakjuk a mozaikdarabkákat, rájövünk, hogy Thurman volt a tettes. Mit keresett egyáltalán hajnalban a városban?

– Érdekes, tényleg csak délután szokott volt betérni az ivóba.

– A kérdés csak az, miért tette, amit tett? Szerette Thurman a könyveket?

– Én nem tudom. De egy könyvért gyilkolni elég kegyetlen dolog lenne.

– Láttam én már embereket sokkal kevesebbet is ölni, doktor.

Érted jönnek. Először ketten, aztán sokkal többen, de neked nem kell félned. Ma éjjel már a társaságomban fogsz mulatozni. Halálodért bosszúból pedig szörnyű járvány fogja kiirtani a várost. Nincs félelem, Bruce! Minden rendben halad, megkapod tőlem a jutalmadat.

Most készülj! Tudod, mit kell tenned.

Thurman gazda letette a könyvet. Már egy kicsit sem tűnt méltóságteljesnek. Haja vértől csimbókosan lógott kalapja alól, ruhája mocskos volt, arca borostás, s beesett, a többnapos koplálástól. A fogaira is vér száradt. Görnyedten húzta le a fiából készített kesztyűit. Görbe ujjai karmokra hasonlítottak.

A démoni férfi egy revolverrel a kezében az ablakhoz sétált. A távolban két alakot látott közeledni, lóháton. Undorító vi-gyorral bámulta a közlegőket, közben nyelve hegyét a pisztoly csövébe dugdosta.

Smith sheriff és a doktor már távolról érezték a ház felől áradó dögszagot. A lovak idegesen toporzékoltak, megérezve az elmúlás leheletét, ezért a két férfi kikötötte a hátasokat az erdő egy-egy fájához és gyalog indult a birtok felé. Először egy kaliba mögött bújtak meg.

– Van fegyvere, doki? – kérdezte a sheriff, elővéve pisztolyát.

– Nincs.

– Maradjon mögöttem.

James futva átszelte az udvart és egy roppant büdös fás-kamra mögött talált fedezéket. A ház továbbra is csendes ma-radt. Oswald idegesen kuporgott a kaliba takarásában. Bátor-talanul kezdett a faskamra felé szaladni. Alig ért nyílt terepre, egy lövés érte a bal combját. Felkiáltott és összeesett.

James idegesen lesett a ház felé. Nem látta, hogy melyik ablakból jöhetett a lövés. Vaktában tüzelt hát párat, hogy időt adjon a doktornak visszakúszni a fedezékbe. A ház ajtaja nyi-korogva kitárult. James löni akart, de mire odapillantott, az ajtóban már nem állt senki. Idegesen figyelte, ahogy a doktor végre visszaér a kaliba mögé, majd újra a házra pillantott.

A kamra deszkafalának vetette hátát és újratöltötte a pisztolyt. Miután behelyezte a töltényeket, a forgótár engedelmesen csapódott vissza a helyére, ahogy megrántotta a fegyvert. A deszkák rései közül érkező bűzös, meleg lehelet felborzolta a tarkóján a szórt. Nem volt ideje megpördülni. Bruce Thurman vigyorogva döfött át egy széles pengéjű késsel a lécek közt.

James előre esett. Jobb vállába iszonyú fájdalom nyilallt. A kamrából kuncogva Thurman jött elő. Jobbjában véres kést, baljában revolvert tartott. Lassan mozgott, vészjósloán. James felnézett rá. A gazda nagyon hasonlónak tűnt immár,

a pokoli démonhoz, melyet álmában látott, de gyilkosan, fenyegetően valóságos volt.

– Miért jött, Sheriff? Kér egy teát? – A gazda lendületből oldalba rúgta a fekvő férfit. – Egy perc türelmét kérem. Megnézzük, mit tehetünk önért.

Újabb rúgás érte James oldalát, aki hörögve hemperedett odébb. Köhögve próbált feltápászkodni, de a szúrt sebe olyanynyira fájt, hogy nem tudott talpra állni. A távolból a doktor üvöltését hallotta. A fegyverét kereste, amit a döfés pillanatában ejtett el, de sehol sem találta. A doktor üvöltése nyöszörgéssé tompult.

– Oswald! – kiáltott a sheriff.

– Ne olyan hangosan, uram! Csak súgja a fülébe! – Bruce hozzávágta a sheriffhez a doktor levágott füleit aztán levetkőzte cinikus pózolását és teret engedett haragjának. – Velem jössz!

Thurman megragadta a sheriff ingét és rángatni kezdte a ház felé.

– Emberek! Azért hívtam össze magukat, s az udvartartásukat, mert komoly problémával állunk szemben. Mindannyian ismerjük Bruce Thurmant, kesztyűs cimboránkat, ki nem is olyan rég még velünk mulatott Ned ivójában. Tudjuk jól, hogy a tűz óta Thurman gazda visszavonultan él, a családját se láttuk azóta. Egészen ma reggelig.

Igen uraim, ma reggel láttam Eve Thurmant és ezért hívtam össze önöket. Tudom, hogy önök jó barátaim, ismernek és tudják, hogy komolyan szólok, mikor azt mondom, iszonyatos volt. Szegény asszonyt úgy kínozta halálra Thurman, hogy alig lehetett ráismerni. A jóságos Eve belehalt a sérüléseibe. Nem kérdéses immár, hogy Bruce elméje megbomlott. Csak remélhetjük, hogy még nem végzett önnön fiával, ki úgy tisztelte őt, akár egy igazi hőst.

Az új sheriffet nem találtuk a városban, ahogy a doktort sem, így hát amondó vagyok, magunknak kell a végére járni a

dolgoknak és a törvény szerint megbüntetni a gazembert. Sokan még mindig úgy gondoltok rá, mint jó barátira, de biztosíthatlak titeket, amit azzal az asszonnyal tettek, arra csak egy szörnyeteg képes.

– Mit művelt az a kurafi?

– Greg barátom, jobb, ha nem látod a saját szemeddel. A felismerhetetlenségig összekaszabolta szegény asszonyt. Megfogadtam, hogy ezért a kegyetlenségért pokolra küldöm. Ezért hívtalak hát titeket ide, a Warwick birtokra, hogy együtt meneteljünk a főreg otthonához és szólítsuk fel megadásra, hát-ha maradt még annyi embersége, hogy férfiként viselje tettei következményeit! – Warwick gazda komoran tekintett körbe az összegyűlt csoporton. Több tucatnyi marhapásztor, földműves és néhány gazda állt a verandája előtt.

A hátsó sorban a cowboyok közt az a fiatal munkás suttogetta el vérfagyasztó élményét, aki rátalált az asszonyra reggel. A lincshangulat elég gyorsan terjedt. A fiatal marhapásztorok üvöltözve szálltak nyeregbe, s indultak a Thurman birtok felé. A többiek csendesebben követték őket. Akinek kétsége volt, az sem akart kikerülni Warwick megbecsüléséből, így nagyjából egységesen indultak el nyugatra.

A birtok elcsendesült. Kisvártatva egy cselédlány lépett ki a hátsó ajtón. Majdhogynem gyerek volt még. A vállán egy nagy batyut vitt, ágyneműket. A vér már beleszáradt az anyagba, meg se próbálta kimosni. Elment a patakig, mely az erdő felé csörgedezett. A széles mederben most kevés víz folyt. A lány a parton lévő, már forrósodó kövekre tette terhét, majd lámpaolajat öntött rá és felgyújtotta.

Ezután a víz mellé kuporodott és megpróbálta lemosni a kezeire száradt vért, újra és újra megmosta, dörzsölte ujjait, de a körmei tövében makacsul piroslott tovább. Könnyezni kezdett, majd zokogni. Végül a gyomra is megadta magát. Görcsösen okádtá szegényes reggelijét a patak vizébe.

Bent a házban két idősebb szolgálólány egy szélesebb lócára fektette Eve Thurman testét. Mrs. Warwick végigmérte a szomszédasszonya maradványait.

– Próbáljuk meg lemosni valamennyire estig, aztán ruhát adok rá és átvisszük valahogy Flamminghez. – utasította hal-
kan a lányokat, majd ő maga is vizes rongyot ragadott és le-
térdelt a test mellé. Apró mozdulatokkal próbálta megtisztítani a bőrt, míg az egyik lány a maradék hajból igyekezett ki-
mosni a vért, a másik pedig a túloldalon törölgette a halott
asszony ujjnyi csíkokra foszlott bőrét.

Síri csend szállt a házra. A nők egy végtelennek tűnő rém-
álomban serénykedtek, néha sírva, néha öklendezve. Minél
több vért mostak le a testről, a látvány annál szánalmasabbá,
visszataszítóbbá vált.

James Smith alig volt magánál. Két kezét a tenyereinél a
deszkákhoz szegezték széles fejű, vastag szegekkel. Megtörtén-
térde a padlón, a fal tövében. A ház egyik hálószobájában
voltak. A giccses, virágmintás tapétán apró csíkokban folyt le
James tenyereiből a vér. Nem akart felnézni az ágy szélén ke-
délyesen olvasó Thurmanre. Csak a halálra tudott gondolni.
Félelmébe idegesítően lopakodott a beletörődés, a feladás. Fo-
gait összeszorította, hogy ne nyöszörögjön a fájdalomtól. Las-
san elillanni érezte büszkeségét.

– Hamarosan itt lesznek, Sheriff. Eljönnek értem.

– Adja fel, Thurman! – morogta James, majd vért köpött a
padlóra.

– Feladni? Ugyan mit? Ezt a csatát is megnyertem, ahogy a
háború is az enyém. – Bruce odament a foglyához, lehajolt
hozzá és felemelte a fejét. – Nézz rám, James! Ma éjjel már a
pokolban leszek. De magammal viszlek rabszolgának. A vég-
telenségig fogom benned kedvem lelteni. Szétszedlek és össze-
raklak, lerombollak és újjáépítelek, ahányszor csak jónak lá-
tom!

– Örült vagy!

– Nem. Üzletember vagyok. Eladtam Bucketville-t egy igen
komoly vevőnek.

– És mit kapsz cserébe? Halált?

– Egyszer mind meghalunk, sheriff. Helyezkedés kérdése, hogy utána mi vár ránk. – Bruce az ablakhoz ment és kilesett rajta. Aztán az egyik szekrényhez lépett és kivett belőle egy puskát. Nyugodtan elkezdte feltölteni.

– A vendégeink késnek.

– Kik?

– Sok ember közeleg. Mind vért akar, mind ölni akar. Semmivel sem jobbak nálam.

– Csak azt kapod, amit megérdemelsz, te holdkóros!

– Én üzletből öltem, James! Ők haragból ölnek, bosszúból. Én igazi gyilkos vagyok. Tudtam, hogy én is meghalok, amikor elkezdtem ezt az egészet, mégis végigcsináltam. Lelkek hatalomért, vér dicsőségért!

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy ők gyilkosok, te is gyilkos vagy, mindannyian azok vagyunk, de nálam a gyilkolás eszköz, nálatok pedig cél. Ezért vagyok én jobb nálatok, bármit is hisztek!

Kintről lovak patáinak dobogása hallatszott. James még a fülébe alvadt vér ellenére is hallotta, hogy egy kisebb seregnyi lovas érkezett. Thurman a puskákat tartó szekrény mellettibe, egy vasládikóba tette a könyvét, majd kinyitott egy díszes faládát, melyből elővett egy fekete és egy fehér bőrkesztyűt. Mindkettő drágakövekkel és ezüstszínű hímzéssel volt díszítve. Baljára a feketét húzta, jobbára a fehéret.

– Bruce Thurman! – Warwick gazda kiáltása magabiztosságot sugallt. – Tíz perced van, hogy előlépj és vállald a felelőséget tetteidért!

A gazda démoni mosollyal fordult James felé, kezében a puskával.

– Ez lesz életed legizgalmasabb tíz perce, James!

– Neked meg a legutolsó tíz perce.

– De jó humorod van így a halál torkában! Ez már becsületes! – Bruce felkapott egy tele üveg whiskeyt az asztról, majd az egyik szekrény szélén eltörte annak nyakát és vigyorgó szájába öntötte magasról a nedűt, mely végigpatakozott nyakán, vérfoltos ruháján. – Kérsz te is? Utolsó kívánság?

– Rohadj el a könyveddel együtt!

– Nem az én könyvem. Én csak olvasom. – A gazda hozzávágta az üres, törött üveget a falnak háttal térdelő Jameshez. A fogoly vicsorogva nézett fel.

– Mi a címe?

– Nincsen ennek címe...

– Te ölted meg a sheriffet?

– Én. És Nedet is, Joshuát, meg a fiamat, meg az egész várost. De lassan lejár az időnk sheriff. Milyen érzés? Mondd el őszintén, milyen érzés az örök kárhozat szakadékanak peremén állni? Fojtogat már a rettegés, James? – Thurman az ablak felé köpött, majd a sheriffre fogta a puskát.

– Valóban félek, de nem a kárhozattól.

– Hazudsz. – A gazda az ablakhoz lépett, célzott és lőtt. Az üveg félig kitört, odakint egy ló fájdalmasan felnyerített és ledobta lovasát. – Hát ez mellé ment, de a célnak megfelel.

Bruce mocskos arccal, vörös fogakkal Jamesre vigyorgott, és megemelte kalapját. Ekkor indult meg kintről a golyózápor. A gazda kezéből kirepült a kalap. James minden erejét összeszedve próbált szabadulni. A deszkafal recsegett a háta mögött, a válla és tenyerei olyannyira fájtak, hogy üvöltenie kellett.

Nem először nézett szembe a fájdalommal, de eddig kiemelkedő akaratereje mindig átsegítette a nehéz helyzeteken. Ezúttal viszont az akarat helyén fémes ízű pánik maradt csupán. Üvöltése állatias morgássá tompult, ahogy újra nekiveselkedett kitépni a szegeket. Fogait olyan erősen szorította össze, hogy apró darabok törtek le belőlük, de ő ezt észre se vette.

Végül az egyik szeg engedett és Jamesnek a jobb kezével sikerült kitépnie az azt fogva tartó fémeket a falból. A baljához nyúlt és nem törődve a kinnal azt is kiszabadította. Bár csillogokat látott a fájdalomtól, végre szabad volt.

Thurman gazda eltűnt a szobából. James az ajtóra pillantott. Hirtelen követni akarta, de aztán a rettegése kerekedett

felül. A halálfélelemtől földbe gyökerezett a lába. Nem bírta üldözőbe venni az örültet.

Mikor a lövöldözés elcsitult, nekilódult és kivetette magát az ablakon. Nagyot puffant a porban, a vállába hasító fájdalomtól egy pillanatra eszméletét veszítette.

Már távolabb vonszolták a háztól, mire valamennyire magához tért. Egy idősebb férfi hajolt fölé.

– Jól van, sheriff? Warwick gazda vagyok.

– Hol van Thurman?

– Körbevettük a házat. Bentről lövöldöz ránk.

– Gyűjtsák rá az egészet! Gyűjtsanak fel mindent, és ha kijön, lőjék agyon!

– Hallottátok a sheriffet! – kiabált Warwick – Füstöljük ki azt a patkányt az odújából!

A sheriff elméje feladta a fájdalom elleni harcot. Teste elernyedt, szemei lecsukódtak. Borzalmas álmot látott. A Thurman ház lángokban állt. Még alkonyatkor is égtek a gerendák. Körben a fészerek, kamrák helyén már csak izzó, párázó fekete foltok éktelenkedtek, de az öreg ház még mindig nem akart összeomlani. Mélyen, a szobák rejtekén Bruce kuporgott boldogan, részegen. Több lőtt sebből vérzett, de nem foglalkozott velük. A lángoknak már rég végezniük kellett volna vele, de ő mintha élvezte volna a gyilkos forráságot.

Ekkor az álmkép megváltozott. Thurman gazda teste eltorzult, végtagjai megnyúltak, ruhái felgyulladtak. A lángok ölelésében nevetve magasodott fel. De ezek a lángok már nem a házat emésztő tűz lángjai voltak. Bruce Thurman a pokol tüzében állt diadalmasan.

Aztán minden sötét lett. Az álomra olyan lélektelen sötétség borult, mely távol állt mindentől, ami valós, ami jelen idejű lehetne.

Ezt a könyvet Én írom neked. Ez nem egy terv, nincsenek vázlatok. Formálom a jövőt, megváltoztatom a jelent. Lehetőséget adok, ha készen állsz rá. Választások között élsz, melyeket nekem köszönhetsz. Én mutatom meg a kereszteződéseket az

úton, szabaddá teszek. Ha rossz irányba indulsz, ne engem hibáztass! A gondviselés tábláinak kéne jelezniük a tökéletes utat. Hol vannak? Nem tudom. Én itt vagyok.

James felült az ágyban. Jack Outdraw egykori házának hálószobájában volt. Sebeit bekötötték, homlokára borogatást tettek. A sarokban Stacy ült, valamiféle himzéssel bíbelődött, melyet gyorsan félretett, ahogy meglátta, hogy a férfi magához tért.

- Hát felébredt?
- Meddig voltam eszméletlen?
- Több mint egy napot.
- Mi történt Thurmannel?
- Nem jött ki a házából. Bent égett.
- Megvan a holttest?
- Igen.

James felállt az ágyból. Bár sebei nagyon fájtak, mégis elszántságot erőltetett magára.

- Mennem kell.
- Vissza, La Verdadba?
- Nem.

– A lova a kovácsnál van, James. – A lány úgy tette hozzá a férfi nevét a mondandójához, mintha valamiféle aggódó rokona volna. James nem foglalkozott ezzel. Magára kapta Outdraw néhány ruháját, melyek kicsit nagyok voltak rá. Felvette megkopott csizmáit, kalapot húzott, majd egy dobozból egy revolvvert és egy töltényövet vett magához.

Stacy James felé nyújtotta a kopott sheriff csillagot. A férfi egy fájdalmas mosollyal tekintett a kopott tárgyra. Nem vette el. Hátat fordított és kiment a házból.

Lua lassú léptekkel poroszkált a Thurman birtok üszkös romjai között. James kantárszáron vezette a lovat. Mikor megtalálta, amit keresett leguggolt hozzá. A vasládikó üres volt, a hamuba dobva hevert. A férfi egyből kiolvasta a nyomokból,

hogy bárki is vitte el a könyvet, északnak indult, gyalog, biccegve. Egy félnapnyi előnye lehetett talán.

James Smith felült fekete lovára és elindult északnak, a nyomokat követve.

Utószó

„Ezt a könyvet *Én írom.*” Többször is elhangzik a történetben, de szerintem mindegy, kinek a kezében van a penna. A novel-lák magukban csak szavak és mondatok, míg életre nem kel-nek az olvasó fantáziájával, gondolataival frigyre lépve. Ez az írás is rövid, szellős, ahogy a legtöbb novellám a mai irodalom terjedelmes, részletező prózáihoz képest. Még mindig remé-lem, hogy az olvasók élvezik a képzelet szabadságát, mely az aprólékosság hiányából ered.

A Pokoli ügy eleinte csak egy stílusgyakorlatnak indult - hiszen szeretek stilisztikai szintézisekkel kísérletezni a prózák világában – de olyannyira élveztem az írását, hogy hosszabb történetté nőtte ki magát. Meg kell jegyezzem, hogy oldalról-oldalra egyre mellékesebbnek találtam a western jelleget, a horror hangulatot, melyekben meg se közelíthettem Cooper és May, vagy Lovecraft színvonalát, bárhogy is igyekeztem.

Érdeklődésem középpontjába lopódtak a gyilkosság és a lélek elkárkozásának témái, melyek olyan rég kísérik az iro-dalmat, mint a szerelem, vagy a halál jelenetei. Így végül az írás felemásra sikerült. Egyfelől szimpla, velős horror csupán. Ami ezen túlmutat, az valószínűleg mindenki-ben máshogy fogalmazódik meg. Bevallom, hogy az írás közben különös kérdések merültek fel bennem és bizonytalanságba sodortak a saját szereplőim megítélésében.

Összességében kijelenthetem, remek kikapcsolódás volt képzeletben Bucketville ivójában ücsörögni a gazdákkal, vagy épp a Thurman birtokon sétálgatni. Remélem, hogy találok még olyan stílusötvözeteket, melyek ennyire felszabadítanak majd, és azt is, hogy az olvasóknak is volt szerencséje többet kapni ettől a történettől, mint pár véres helyzet suta leírását.

Nagy Attila